

Sygnatura akt VI Ka 304/16

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia **24 czerwca 2016** r.

Sąd Okręgowy w Gliwicach, Wydział VI Karny Odwoławczy w składzie:

Przewodniczący SSO Bożena Żywioł

Protokolant Barbara Szkabarnicka

przy udziale Elżbiety Łowickiej

Prokuratora Prokuratury Rejonowej w Z.

po rozpoznaniu w dniu 24 czerwca 2016 r.

sprawy **K. L. (L.)** ur. (...) w Z.

syna R. i K.

oskarżonego z art. 209§1 kk

na skutek apelacji wniesionej przez obrońcę oskarżonego

od wyroku Sądu Rejonowego w Zabrze

z dnia 20 stycznia 2016 r. sygnatura akt II K 491/15

na mocy art. 437 § 1 kpk, art. 624 § 1 kpk

1. utrzymuje w mocy zaskarżony wyrok,

2. zasądza od Skarbu Państwa na rzecz adw. M. B. kwotę 516,60 zł (pięćset szesnaście złotych i sześćdziesiąt groszy) obejmującą kwotę 96,60 zł (dziewięćdziesiąt sześć złotych i sześćdziesiąt groszy) podatku VAT, tytułem zwrotu nieuiszczonych kosztów obrony oskarżonego z urzędu w postępowaniu odwoławczym,

3. zwalnia oskarżonego od ponoszenia kosztów sądowych za postępowanie odwoławcze, wydatkami obciążając Skarb Państwa.

VI Ka 304/16

UZASADNIENIE

Od wyroku Sądu Rejonowego w Zabrze z dnia 20 stycznia 2016r., sygn. akt II K 491/15, apelację wniósł obrońca oskarżonego K. L..

Zaskarżył orzeczenie w całości zarzucając błąd w ustaleniach faktycznych polegający na przyjęciu, że oskarżony zachował się w przypisany mu sposób wyczerpując tym samym znamiona przestępstwa z art. 209 § 1 kk. w sytuacji, gdy oskarżony nie miał realnych i faktycznych możliwości płacenia alimentów, a nadto nie ustalono, by oskarżony działał celowo.

Zarzuć też obrazę prawa procesowego, a to art. 5§ 2, art. 6 i art. 7 kpk poprzez zignorowanie zasad wynikających z w/w przepisów.

W oparciu o takie zarzuty apelujący wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku i uniewinnienie oskarżonego ewentualnie uchylenie orzeczenia sądu pierwszej instancji i przekazanie sprawy temu sądowi do ponownego rozpoznania.

Sąd Okręgowy nie podzielił zarzutów i wniosków apelacji.

Uznał, że Sąd Rejonowy zgromadził pełny materiał dowodowy, który ocenił w zgodzie z wymogami wskazanymi w art. 7 kpk, a więc stosując prawa logiki i doświadczenia życiowego. W efekcie tego doszedł do jednoznacznych, nie budzących wątpliwości ustaleń faktycznych, co wyłączało zastosowanie art. 5 § 2 kpk, a jednocześnie spowodowało, iż ustalenia te pozostają pod ustawową ochroną i nie mogą być skutecznie kwestionowane.

Pozostaje faktem, podkreślanym mocno w apelacji, iż oskarżony w swoich wyjaśnieniach tłumaczył niepłacenie alimentów na rzecz syna niskimi dochodami lub ich brakiem.

Nie oznacza to jednak, jak chciałby apelujący, że sama ta okoliczność usprawiedliwia oskarżonego i wyłącza możliwość przypisania mu przestępstwa z art. 209 § 1 kk. Oskarżonemu można bowiem i należy zarzucić, że nie przedsięwziął wszystkich możliwych działań, aby zapewnić sobie uzyskiwanie takich dochodów, których wysokość umożliwiłaby mu wywiązywanie się z powinności alimentacyjnych. Oskarżony nie znajdując stałej pracy szukanej na własną rękę winien niezwłocznie zarejestrować się w Urzędzie Pracy jako osoba bezrobotna poszukująca zatrudnienia. Nie czyniąc tego oskarżony pozbawił się możliwości znalezienia oferty pracy, ewentualnego szkolenia, czy przekwalifikowania. Jednocześnie uniemożliwił pozytywną weryfikację deklarowanych chęci znalezienia pracy, bo jego starania pozostawały poza jakąkolwiek kontrolą.

Wymaga podkreślenia, że zawiadomienie o popełnieniu przestępstwa zostało złożone przez (...) w Z. z uwagi na to, że oskarżony nie reagował na wysyłane wezwania celem stawienia się i umożliwienia przeprowadzenia wywiadu alimentacyjnego i odebrania oświadczenia majątkowego.

Bierność oskarżonego nawet na tym polu, idąca w parze z zaniechaniem płacenia jakichkolwiek kwot tytułem alimentów, choćby w niepełnej wysokości, a jednocześnie nie interesowanie się losem syna dowodzi, że stosunek oskarżonego do własnych zobowiązań alimentacyjnych jest negatywny, że ignoruje on powinności wynikające z faktu bycia ojcem D. L..

Oskarżony składając w niniejszej sprawie wyjaśnienia na etapie postępowania przygotowawczego podał, że rozpoczął stałą pracę i deklarował chęć płacenia alimentów. Z akt sprawy nie wynika jednak, aby deklaracje te zostały wypełnione.

W tym wszystkim przejawia się uporczywość K. L. w uchylaniu się od obowiązku alimentacji.

Bierność i zaniechania po stronie oskarżonego powodują, że nie można ustalić obiektywnej i faktycznej niemożności wywiązywania się przez niego z tego obowiązku.

Wskazać także należy, że oskarżony w okresie objętym zarzutem kontynuował zachowanie polegające na niepłaceniu na utrzymanie syna, a to dowodzi, że taka postawa i negatywny stosunek do ciężącego obowiązku utrwały się już w świadomości oskarżonego.

Uprawniony miał zaspokojone podstawowe potrzeby życiowe, gdyż przez cały ten okres korzystał za świadczeń z funduszu alimentacyjnego przyznanych decyzją nr (...) do dnia 30.09.2015r., a nadto pozostawał na utrzymaniu matki. D. L. podjął pracę we wrześniu 2015r.

W ocenie Sądu Okręgowego prawidłowa i wszechstronna ocena zgromadzonego materiału dowodowego prowadzi do takich wniosków merytorycznych, do jakich doszedł sąd pierwszej instancji, a mianowicie, że oskarżony swoim zachowaniem wyczerpał znamiona zarzuconego i przypisanego mu przestępstwa z art. 209 § 1 kk.

Kara wymierzona oskarżonemu, przy uwzględnieniu wagi i charakteru czynu, stopnia jego społecznej szkodliwości, stopnia winy sprawcy, a także jego uprzedniej karalności, w tym za przestępstwa o tożsamej kwalifikacji prawnej, a także przy baczeniu, że oskarżony dopuścił się przedmiotowego występku w okresie próby biegnącym z tytułu skazania za identyczne przestępstwo - w żadnym razie nie nosi znamion rażącej surowości.

Z naprowadzonych względów Sąd Okręgowy nie znalazł podstaw do ingerowania w treść zapadłego wyroku Sądu Rejonowego i orzeczenie to utrzymał w mocy.

Pozbawionego wolności oskarżonego zwolniono od ponoszenia kosztów procesu za postępowanie odwoławcze.